DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

18. oktober 2007 *

I sag C-173/06,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Commissione tributaria regionale di Genova (Italien) ved afgørelse af 13. februar 2006, indgået til Domstolen den 3. april 2006, i sagen:

Agrover Srl

mod

Agenzia Dogane Circoscrizione Doganale di Genova,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas, og dommerne J. Klučka, A. Ó Caoimh, P. Lindh (refererende dommer) og A. Arabadjiev,

* Processprog: italiensk.

generaladvokat: V. Trstenjak
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 28. februar 2007,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Agrover srl ved avvocato G. Leone

— den italienske regering ved I.M. Braguglia, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato G. Albenzio

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Hottiaux og D. Recchia, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 7. juni 2007,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 216 og 220 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000 (EFT L 311, s. 17, herefter »toldkodeksen«).

2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en sag, som Agrover Srl (herefter »Agrover«) har anlagt med påstand om annullation af en afgørelse om tilbagebetaling af toldafgifter truffet af Agenzia Dogane Circoscrizione Doganale di Genova (toldmyndighederne i Genova).

Retsforskrifter

3 Europaaftalen om oprettelsen af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Ungarn på den anden side, undertegnet i Bruxelles den 16. december 1991, blev godkendt på De Europæiske Fællesskabers vegne ved Rådets og Kommissionens beslutning 93/742/Euratom, EKSF, EF af 13. december 1993 (EFT L 347, s. 1). Protokol nr. 4 til denne aftale om definition af begrebet »produkter med oprindelsesstatus« og ordninger for administrativt samarbejde, som ændret ved afgørelse nr. 3/96 truffet af Associeringsudvalget mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Ungarn på den anden side den 28. december 1996 (EFT 1997 L 92, s. 1, herefter »protokol nr. 4«), fastsætter i artikel 15 under overskriften »Forbud mod toldgodtgørelse eller -fritagelse« følgende bestemmelser:

»1.a) For materialer uden oprindelsesstatus, der anvendes til fremstilling af produkter med oprindelsesstatus i Fællesskabet, Ungarn eller et af de andre i artikel 3 og 4 omhandlede lande, og for hvilke der udstedes eller udfærdiges et oprindelsesbevis i overensstemmelse med afsnit V, må der ikke indrømmes godtgørelse af eller fritagelse for told af nogen art i Fællesskabet eller Ungarn.

[...]

2. Det i stk. 1 omhandlede forbud gælder for alle ordninger med delvis eller fuldstændig godtgørelse eller tilbagebetaling af eller fritagelse for told eller afgifter med tilsvarende virkning, der finder anvendelse i Fællesskabet eller Ungarn på materialer, der anvendes ved fremstillingen, og på de i stk. 1, litra b), omhandlede produkter, når sådan godtgørelse, tilbagebetaling eller fritagelse udtrykkeligt eller i praksis finder anvendelse, når produkter, som er fremstillet af de nævnte materialer, udføres, men ikke når de forbliver dér til indenlandsk forbrug.

3. Eksportører af produkter, der er omfattet af et oprindelsesbevis, skal på begæring af toldmyndighederne til enhver tid kunne fremlægge relevant dokumentation for, at der ikke er opnået godtgørelse for materialer uden oprindelsesstatus, som er anvendt til fremstilling af det pågældende produkt, og at al told og alle afgifter med tilsvarende virkning, der pålægges sådanne materialer, faktisk er betalt.

[...]«

4 Toldkodeksens artikel 114, stk. 1, bestemmer bl.a., at proceduren for aktiv forædling giver mulighed for inden for Fællesskabets toldområde at lade følgende varer underkaste en eller flere forædlingsprocesser: ikke-fællesskabsvarer, som er bestemt til at genudføres fra nævnte toldområde som forædlingsprodukter, uden at de pålægges importafgifter eller undergives handelspolitiske foranstaltninger. Denne form for procedure for aktiv forædling betegnes »suspensionsordningen« [toldkodeksens artikel 114, stk. 2, litra a)]. Det fremgår af toldkodeksens artikel 114, stk. 2, litra c) og d), at »forædlingsprodukter« er alle produkter, der fremkommer ved forædlingsprocesser, såsom bearbejdning og forarbejdning af varer.

5 Toldkodeksens artikel 115, stk. 1, litra a), gør det også muligt at fremstille forædlingsprodukter af »ækvivalente varer« defineret i toldkodeksens artikel 114, stk. 2, litra e), som »fællesskabsvarer, som anvendes til fremstilling af forædlingsprodukter i stedet for indførselsvarer«, på betingelse af, at disse varer teknisk og handelsmæssigt svarer til indførselsvarerne. Det drejer sig om den procedure, der benævnes »ækvivalensordningen«. Toldkodeksens artikel 115, stk. 1, litra b), bestemmer desuden, at forædlingsprodukter, som er fremstillet af ækvivalente varer, kan udføres fra Fællesskabet forud for indførslen af varen med oprindelse i tredjelandet (den såkaldte ordning for »forudgående udførsel« eller »EX/IM«).

6 Ifølge toldkodeksens artikel 115, stk. 3, bevirker anvendelsen af ækvivalensordningen, at den toldmæssige stilling ændres: »Indførselsvarer [får] samme toldmæssige stilling som ækvivalente varer og sidstnævnte samme toldmæssige stilling som indførselsvarer.«

7 Toldkodeksens artikel 216 er affattet således:

»1. For så vidt det er fastsat i overenskomster, der er indgået mellem Fællesskabet og visse tredjelande, at der ved indførsel i de pågældende tredjelande skal indrømmes præferencetoldbehandling for varer med oprindelse i Fællesskabet i henhold til disse overenskomster, dog på betingelse af, at der, når varerne er frembragt under proceduren for aktiv forædling, skal betales importafgifter for ikke-fællesskabsvarer, som er medgået til deres fremstilling, medfører påtegningen af de nødvendige dokumenter for at opnå denne præferencetoldbehandling i tredjelande, at der opstår toldskyld ved indførsel.

2. Toldskylden anses for at opstå på det tidspunkt, hvor toldmyndighederne antager udførselsangivelsen vedrørende de pågældende varer.

3. Debitor er klarereren. Ved indirekte repræsentation er debitor også den person, for hvis regning toldangivelsen er afgivet.

4. De til denne toldskyld svarende importafgifter fastsættes på samme måde, som hvis det drejede sig om en toldskyld, der var opstået ved antagelse samme dag af toldangivelsen om de pågældende varers overgang til fri omsætning for at bringe proceduren for aktiv forædling til ophør.«

8 Toldkodeksens artikel 220, stk. 2, bestemmer:

»Bortset fra de tilfælde, der er nævnt i artikel 217, stk. 1, andet og tredje afsnit, foretages der ikke efterfølgende bogføring, når

[...]

b) det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb ikke er blevet bogført som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter

[...]«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

9 Agrover er et selskab etableret i Italien, som har bevilling til aktiv forædling af paddy- ris. Tre gange i december 2000 udførte selskabet sleben ris med oprindelse i Fællesskabet til Ungarn og indførte herefter i februar 2001 fra Thailand samme mængde afskallet ris fritaget for toldafgifter.

10 Den 26. februar 2004 vurderede de italienske myndigheder på grundlag af toldkodeksens artikel 216, at disse transaktioner ikke var omfattet af proceduren for aktiv forædling. De pågældende myndigheder fandt nemlig, at afgiftsfritagelse kun kunne indrømmes, såfremt genindførslen vedrørte varer indført fra et land, som har indgået en præferenceoverenskomst med Fællesskabet, hvilket Kongeriget Thailand ikke har. De nævnte myndigheder foretog derfor efterfølgende opkrævning af tolden for den indførte ris (73 767,88 EUR). Agrover anfægtede denne afgørelse ved Commissione tributaria provinciale di Genova (Skattekommissionen i regionen Genova). Ved dom af 2. juli 2004 frifandt Commissione tributaria de italienske myndigheder, hvorefter Agrover iværksatte appel af denne dom til den forelæggende ret.

11 På denne baggrund har Commissione tributaria regionale di Genova besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Finder toldkodeksens artikel 216 anvendelse i tilfælde, hvor en fællesskabsvare (ris), der forinden, under proceduren for aktiv forædling med et EUR.1-

varecertifikat, var udført til et tredjeland (med hvilket, der er indgået en overenskomst om præferencetoldbehandling), giver anledning til opkrævning af importafgiften ved den efterfølgende genindførsel af denne (tilsvarende) vare fra et såkaldt »ikke-overenskomst«-tredjeland?

2) Såfremt de i toldkodeksens artikel 216 omhandlede afgifter ikke er blevet opkrævet ved genindførelsen, kan toldmyndighederne da efterfølgende opkræve disse, eller er der derimod tale om et tilfælde af fritagelse som omhandlet i toldkodeksens artikel 220?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

Indlæg for Domstolen

12 Agrover og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har anført, at toldkodeksens artikel 216 ikke finder anvendelse på processer til aktiv forædling med forudgående udførsel, hvilket den italienske regering har bestridt.

13 Agrover har anført, at nævnte artikel 216 forudsætter, at ikke-fællesskabsvarerne er »medgået« til fremstillingen af et forædlingsprodukt. Denne bestemmelse finder derfor ikke anvendelse, når forædlingsproduktet, som det er tilfældet i hovedsagen, er blevet udført forud for indførslen af varen med oprindelse i tredjelandet. Denne

fortolkning bekræftes af artikel 15 i protokol nr. 4, der alene forbyder toldgodtgørelse »for materialer uden oprindelsesstatus, der anvendes til fremstilling af produkter med oprindelsesstatus [bl.a.] i Fællesskabet«. Agrover har tilføjet, at en anvendelse af toldkodeksens artikel 216 vil ødelægge ligevægten i de i hovedsagen omhandlede transaktioner og påføre selskabet et tab på ca. 210 EUR pr. tons ris.

14 Kommissionen har henvist til, at toldkodeksens artikel 216 vedrører varer »med oprindelse i Fællesskabet«. Den omvendte toldmæssige stilling, som følger af toldkodeksens artikel 115, stk. 3, har den konsekvens, at en EX/IM-proces ikke kan sidestilles med en udførsel af varer til et tredjeland, hvormed der er indgået en præferencetoldoverenskomst. Desuden er det i betragtning af den omstændighed, at toldkodeksens artikel 216, stk. 2, fastsætter toldskyldens opståen til det tidspunkt, hvor toldmyndighederne antager udførselsangivelsen, åbenbart, at denne bestemmelse ikke finder anvendelse på en EX/IM-proces. Når henses til denne retlige fiktion, burde de italienske myndigheder ikke have godkendt EUR.1-varecertifikatet for risen med fællesskabsoprindelse, som skulle udføres til Ungarn. Myndighederne skulle derimod have fastslået, at risen havde oprindelse i Thailand og skulle udføres til Ungarn under ordningen for aktiv forædling med EX/IM.

15 Ifølge den italienske regering indebærer Agrovers opfattelse, at for mange fordele akkumuleres inden for rammerne af en og samme proces, idet både den tidligere udførte vare og varen med oprindelse i et tredjeland undgår pålæggelse af told. Tvivlen vedrørende fortolkningen af toldkodeksens artikel 216 er blevet fremhævet af Toldkodeksudvalget, som i dokumentet TAXUD/724/2003 af 20. marts 2003 konkluderede, at denne bestemmelse gælder i alle tilfælde af aktiv forædling af ris med forudgående udførsel og anvendelse af ækvivalensordningen.

Domstolens besvarelse

16 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om toldkodeksens artikel 216 finder anvendelse på processer til aktiv forædling med forudgående udførsel.

17 Indledningsvis bemærkes, at ifølge Domstolens faste praksis skal der ved fortolkningen af en fællesskabsbestemmelse ikke blot tages hensyn til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (dom af 17.11.1983, sag 292/82, Merck, Sml. s. 3781, præmis 12, og af 8.9.2005, forenede sager C-544/03 og C-545/03, Mobistar og Belgacom Mobile, Sml. I, s. 7723, præmis 39), samt til fællesskabsrettens bestemmelser som helhed (dom af 6.10.1982, sag 283/81, Cilfit m.fl., Sml. I, s. 3415, præmis 20). Princippet om, at de internationale overenskomster, Fællesskabet har indgået, har forrang frem for den afledte fællesskabsret, medfører desuden, at sidstnævnte så vidt muligt skal fortolkes i overensstemmelse med disse overenskomster (dom af 12.1.2006, sag C-311/04, Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht, Sml. I, s. 609, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

18 Hvad angår formålet med toldkodeksens artikel 216 fremgår det, at denne bestemmelse skal sikre, at Fællesskabets internationale forpligtelser i henhold til visse præferencetoldoverenskomster overholdes (jf. i denne henseende syvende betragtning til Rådets forordning (EØF) nr. 2144/87 af 13. juli 1987 om toldskyld (EFT L 201, s. 15) vedrørende bestemmelserne i nævnte forordnings artikel 9, stk. 1, som efterfølgende er blevet gentaget i toldkodeksens artikel 216). I disse overenskomster kan det således i de såkaldte »ikke-godtgørelses-klausuler« være fastsat, at den præferencetoldbehandling, som finder anvendelse på forædlingsprodukter, der er fremstillet i Fællesskabet under proceduren for aktiv forædling, er betinget af, at der betales importafgifter for tredjelandsvarer, der indgår i eller anvendes ved fremstillingen af nævnte produkter.

19 En ikke-godtgørelses-klausul som den, der er indeholdt i artikel 15 i protokol nr. 4, har således den virkning, at indehaveren af en bevilling til aktiv forædling fratages retten til suspension af importafgifter for en vare med oprindelse i et tredjeland, der er anvendt til forædling, når forædlingsproduktet udføres til partnerlandet. I overensstemmelse med det formål om bilateral økonomisk integration, som forfølges i præferencetoldoverenskomster, såsom Europaaftalen om oprettelsen af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Ungarn på den anden side, fremmer disse ikke-godtgørelses-klausuler anvendelsen af varer med oprindelse i de kontraherende parters toldområder, idet der skal betales importafgifter for varer med oprindelse i tredjelande, som anvendes i processer til aktiv forædling. Klausulerne forhindrer dermed den akkumulering af toldfordele, som kunne blive konsekvensen af en samtidig anvendelse af proceduren for aktiv forædling og præferencetoldordningen.

20 Af det ovenstående fremgår, at fællesskabslovgiver stillet over for valget mellem det formål om at fremme fællesskabsvirksomhedernes udførsel, der forfølges med toldproceduren for aktiv forædling (jf. i denne retning dom af 29.6.1995, sag C-437/93, Temic Telefunken, Sml. I, s. 1687, præmis 18, og af 13.3.1997, sag C-103/96, Eridania Beghin-Say, Sml. I, s. 1453, præmis 26), og det formål om økonomisk integration, der fremgår af præferencetoldoverenskomsterne, ved vedtagelsen af toldkodeksens artikel 216 har villet give sidstnævnte forrang.

21 Ifølge ordlyden af toldkodeksens artikel 216 er der ganske vist kun truffet udtrykkelig bestemmelse om pålæggelse af toldafgifter for tredjelandsvarer, som er »medgået« til fremstillingen af forædlingsvarer med oprindelse i Fællesskabet. Når henses til denne bestemmelses formål og generelle opbygning, må det imidlertid antages, at den tillige skal anvendes i tilfælde af forudgående udførsel af forædlingsprodukter.

22 Den ordlydsfortolkning af toldkodeksens artikel 216, som Agrover har forfægtet, kan således ikke tiltrædes, idet den i alle processer til aktiv forædling, hvor forædlingsproduktet udføres forudgående, vil føre til, at Fællesskabets internationale forplig-

telser som følge af ikke-godtgørelsesklausuler mister sin virkning, og til, at indehaveren af en bevilling til aktiv forædling i strid med lovgivers hensigt kan akkumulere flere toldfordele.

23 Endelig kan Kommissionens argument om, at varernes omvendte toldmæssige stilling, som fastsat i toldkodeksens artikel 115, stk. 3, er uforenelig med en fortolkning af toldkodeksens artikel 216, der tillader anvendelse af denne bestemmelse på EX/IM-processer, heller ikke tiltrædes. I modsætning til hvad Kommissionen tilsyneladende antager, har nævnte artikel 115, stk. 3, ikke til formål eller til følge at ændre de pågældende varers toldmæssige oprindelse, men at vende deres »toldmæssige stilling« om, når proceduren for aktiv forædling anvendes.

24 Herved bemærkes, at reglerne for gennemførelse af toldkodeksens artikel 115, stk. 3, såfremt der anvendes forudgående udførsel, er fastsat i artikel 572 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 (EFT L 253, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 3665/93 af 21. december 1993 (EFT L 335, s. 1), i henhold til hvilken ændringen af den toldmæssige stilling sker »for de udførte forædlingsprodukter på det tidspunkt, hvor udførselsangivelsen antages, og på betingelse af, at indførselsvarerne henføres under proceduren« for aktiv forædling, og »for indførselsvarerne og de ækvivalente varer på tidspunktet for frigivelse af de indførselsvarer, der er omfattet af en angivelse til henførsel under [denne] procedure [...]«. Foreligger der en EX/IM-proces, fastsætter denne forordnings artikel 577 desuden, at proceduren er afsluttet, »når den angivelse, der vedrører ikke-fællesskabsvarerne, er blevet antaget af toldmyndighederne«.

25 I overensstemmelse med disse bestemmelser er det ved EX/IM-processer derfor først, når varerne med oprindelse i et tredjeland, indføres, at toldmyndighederne kan

kontrollere, at alle betingelserne for at anvende proceduren for aktiv forædling er opfyldt, og at toldkodeksens artikel 216 ikke er til hinder for en suspension af importafgifterne.

26 Herefter skal det første spørgsmål besvares med, at toldkodeksens artikel 216 finder anvendelse på de i toldkodeksens artikel 115, stk. 1, litra b), anførte procedurer til aktiv forædling, hvorunder forædlingsprodukterne er blevet udført fra Fællesskabet forud for indførslen af indførselsvarerne.

Det andet spørgsmål

27 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om en virksomhed i en situation som den, Agrover befinder sig i, i medfør af toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), har krav på, at der ikke foretages efterfølgende opkrævning af importafgifter for varer med oprindelse i et tredjeland, der ikke har indgået en overenskomst om præferencetoldbehandling med Fællesskabet.

28 Agrover har anført, at selskabet som følge af fejl, der kan tilregnes toldmyndighederne, skulle have været fritaget for betaling i henhold til toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b). Agrover har herved anført, at toldmyndighederne udstedte et EUR.1-varecertifikat og gav divergerende fortolkninger af toldkodeksens artikel 216. Agrover har anført, at selskabet hele tiden har handlet i god tro og har givet toldmyndighederne alle de oplysninger, der er påkrævet for at opnå en importafgiftsfritagelse. Selskabet har hævdet, at den omstændighed, at toldmyndighederne ikke modsatte sig de pågældende indførsler er en fejl, som er til hinder for efterfølgende bogføring af toldafgifter, hvorved selskabet har henvist til dom afsagt den 1. april 1993, Hewlett Packard France (sag C-250/91, Sml. I, s. 1819).

29 Den italienske regering finder ikke, at betingelserne for at anvende toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), er opfyldt i det foreliggende tilfælde.

30 Det bemærkes, at ifølge toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), undlader de kompetente myndigheder kun at foretage efterfølgende bogføring af importafgifter, hvis tre kumulative betingelser er opfyldt. For det første skal det forhold, at afgifterne ikke er blevet opkrævet, bero på en fejl, de kompetente myndigheder selv har begået, endvidere skal den fejl, der er begået af myndighederne, være af en sådan karakter, at den ikke med rimelighed kunne forventes at være blevet opdaget af en afgiftspligtig i god tro, og endelig skal den afgiftspligtige have overholdt samtlige gældende bestemmelser vedrørende toldangivelsen (jf. analogt dom af 12.7.1989, sag 161/88, Binder, Sml. s. 2415, præmis 15 og 16, og af 14.5.1996, forenede sager C-153/94 og C-204/94, Faroe Seafood m.fl., Sml. I, s. 2465, præmis 83, samt kendelse af 9.12.1999, sag C-299/98 P, CPL Imperial 2 og Unifrigo mod Kommissionen, Sml. I, s. 8683, præmis 22, og af 11.10.2001, sag C-30/00, William Hinton & Sons, Sml. I, s. 7511, præmis 68, 69, 71 og 72). Når disse betingelser er opfyldt, har den afgiftspligtige krav på, at der ikke foretages efterfølgende opkrævning (dom af 27.6.1991, sag C-348/89, Mecanarte, Sml. I, s. 3277, præmis 12).

31 Med hensyn til den første af disse betingelser bemærkes, at toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), har til formål at beskytte afgiftsskyldnerens berettigede forventning om, at samtlige forhold, som ligger til grund for afgørelsen om at foretage efteropkrævning af told, er korrekte. Afgiftsskyldners berettigede forventning nyder kun beskyttelse i henhold til denne bestemmelse, såfremt det er de kompetente myndigheder selv, der har skabt det grundlag, hvorpå denne forventning hvilede. Således er det kun fejl, som kan tilskrives de kompetente myndigheders aktive adfærd, som giver ret til, at der undlades efteropkrævning af told (jf. analogt Mecanarte-dommen, præmis 19 og 23).

32 For så vidt angår den anden af de ovennævnte betingelser bemærkes, at der ved afgørelsen af, om en fejl begået af de kompetente toldmyndigheder kunne være blevet opdaget, bør tages hensyn til fejlens nærmere beskaffenhed, de pågældende

erhvervsdrivendes erfaring og den agtpågivenhed, de har udvist. Fejlens nærmere beskaffenhed afhænger af, hvor indviklede henholdsvis enkle reglerne på området er, og hvor lang tid myndighederne begik fejlen (dom af 3.3.2005, sag C-499/03 P, Biegi Nahrungsmittel og Commonfood mod Kommissionen, Sml. I, s. 1751, præmis 47 og 48 og den deri nævnte retspraksis).

33 Med hensyn til den tredje betingelse bemærkes, at klarereren skal meddele toldmyndighederne alle oplysninger, som er fastsat i fællesskabsbestemmelser såvel som i de nationale forskrifter, der i givet fald supplerer eller gennemfører fællesskabsbestemmelserne, og som vedrører toldbehandlingen af den pågældende vare (dommen i sagen Faroe Seafood m.fl., præmis 108).

34 I henhold til kompetencefordelingen i artikel 234 EF, hvorefter Domstolens rolle er begrænset til at forsyne den nationale ret med de fortolkningsbidrag, der er nødvendige for afgørelsen af den sag, der er indbragt for den, tilkommer det den nationale ret at anvende disse regler og ud fra alle de konkrete forhold i den sag, den skal tage stilling til, og navnlig ud fra de beviser, som sagsøgeren i hovedsagen har fremlagt i dette øjemed at vurdere, om der er sket opfyldelse af samtlige betingelser for, at den afgiftspligtige i henhold til toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), har krav på, at efterfølgende opkrævning af importafgifter undlades.

35 Herefter skal det andet spørgsmål besvares med, at når de kompetente myndigheder ved afslutningen af en proces til aktiv forædling (suspensionssystemet) under ækvivalensordningen og med forudgående udførsel, ikke i medfør af toldkodeksens artikel 216 har modsat sig importafgiftsfritagelsen for varen med oprindelse i tredjelandet, skal de i henhold til nævnte toldkodeks' artikel 220, stk. 2, litra b), undlade at foretage efterfølgende opkrævning af nævnte importafgifter, hvis tre kumulative betingelser er opfyldt. For det første skal det forhold, at afgifterne ikke er

blevet opkrævet, bero på en fejl, de kompetente myndigheder selv har begået, endvidere skal denne fejl være af en sådan karakter, at den ikke med rimelighed kunne være blevet opdaget af en afgiftspligtig i god tro, og endelig skal den afgiftspligtige have overholdt samtlige gældende bestemmelser vedrørende told-angivelsen. Det tilkommer den nationale ret ud fra alle de konkrete forhold i den sag, den skal tage stilling til, og navnlig ud fra de beviser, som sagsøgeren i hovedsagen har fremlagt i dette øjemed, at vurdere, om dette er tilfældet i hovedsagen.

Sagens omkostninger

36 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

1) Artikel 216 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000 af 16. november 2000, finder anvendelse på de i nævnte forordnings artikel 115, stk. 1, litra b), anførte procedurer til aktiv forædling, hvorunder forædlingsprodukterne er blevet udført fra Det Europæiske Fællesskab forud for indførslen af indførselsvarerne.

2) **Når de kompetente myndigheder ved afslutningen af en proces til aktiv forædling (suspensionssystemet) under ækvivalensordningen og med forudgående udførsel ikke i medfør af artikel 216 i forordning nr. 2913/92, som ændret ved forordning nr. 2700/2000, har modsat sig importafgiftsfritagelsen for varen med oprindelse i tredjelandet, skal de i henhold til artikel 220, stk. 2, litra b), i nævnte forordning undlade at foretage efterfølgende opkrævning af nævnte importafgifter, hvis tre kumulative betingelser er opfyldt. For det første skal det forhold, at afgifterne ikke er blevet opkrævet, bero på en fejl, de kompetente myndigheder selv har begået, endvidere skal denne fejl være af en sådan karakter, at den ikke med rimelighed kunne være blevet opdaget af en afgiftspligtig i god tro, og endelig skal den afgiftspligtige have overholdt samtlige gældende bestemmelser vedrørende toldangivelsen. Det tilkommer den nationale ret ud fra alle de konkrete forhold i den sag, den skal tage stilling til, og navnlig ud fra de beviser, som sagsøgeren i hovedsagen har fremlagt i dette øjemed, at vurdere, om dette er tilfældet i hovedsagen.**

Underskrifter